

Sygn. akt VI U 580/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2015 roku

Sąd Okręgowy w Płocku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Parzybut-Dan

Protokolant: sekr. sądowy Justyna Zalewska

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2015 roku w Płocku

sprawy T. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o wypłatę odsetek

na skutek odwołania T. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 27 kwietnia 2015 roku, znak: I (...)

oddala odwołanie.

SSO Hanna Parzybut-Dan

UZASADNIENIE

T. Ł. w dniu 30.04.2015 r. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 27 kwietnia 2015 r., znak: I (...) odmawiającej wypłaty odsetek od dnia 01.05.2012 r. do 31.12.2014 r. Odwołujący zaskarżył decyzję organu rentowego w całości i wniósł o jej zmianę i przyznanie odsetek od 01.05.2012 r. do 13.02.2015 r. za opóźnienie w ustaleniu prawa i wypłaty renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania. W ocenie organu rentowego, sporne okoliczności w sprawie dotyczące stanu zdrowia odwołującego zostały wyjaśnione dopiero w chwili wydania wyroku przez Sąd Apelacyjny w Łodzi w dniu 04.12.2014r.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. Ł., ur. (...) W dniu 02.05.2012 r. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Do wniosku dołączył zaświadczenie o stanie zdrowia, w którym jako chorobę zasadniczą wskazano nadciśnienie tętnicze ciężkie, a współistniejącą – cukrzycę typu 2 leczoną insuliną, retinopatię cukrzycową oraz hipercholesterolemię.

W toku postępowania przed organem odwołujący został poddany badaniu zarówno przez Lekarza Orzecznika ZUS jak i Komisję Lekarską ZUS. Zarówno Lekarz Orzecznik, jak i Komisja Lekarska ZUS uznali, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Decyzją z dnia 06.07.2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił odwołującemu ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Od decyzji organu rentowego ubezpieczony wniósł odwołanie i sprawa została przekazana do Sądu Okręgowego w Płocku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy w Płocku wyrokiem z dnia 15 października 2013 r. sygn. akt VI U 977/12 zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 01 maja 2012 r. do 31 października 2015 r. Za podstawę ustaleń Sąd przyjął generalnie opinię biegłego neurologa, który rozpoznał u odwołującego zaburzenia krążenia mózgowego w przebiegu encefalopatii nadciśnieniowej i cukrzycy – źle wyrównanej metabolicznie, zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatię wielopoziomową kręgosłupa lędźwiowego z rwą kulszową lewostronną ubytkową, nadciśnienie tętnicze – ciężkie, źle wyrównane, cukrzycę typu II – powikłaną retinopatią i nefropatią – źle wyrównaną metabolicznie, które kwalifikują odwołującego jako osobę całkowicie niezdolną do pracy okresowo do października 2015 r. Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, by uwzględnić wniosek organu rentowego i dopuścić dowód z opinii biegłych psychiatry i psychologa. Od powyższego orzeczenia organ rentowy wywiódł apelację, zarzucając zaskarżonemu u rozstrzygnięciu naruszenie przepisów postępowania art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę zebranego materiału dowodowego i przyjęcie za podstawę rozstrzygnięcia opinii biegłego neurologa w sytuacji, kiedy organ rentowy złożył uzasadnione zastrzeżenia do tej opinii, czego skutkiem było naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 57 ust. 1 w związku z art. 12 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) i przyjęcie, że T. Ł. spełnia warunki do przyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, w szczególności art. 217 § 2 k.p.c., art. 227 k.p.c. i art. 286 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych psychiatry i psychologa zgłoszonego przez organ rentowy na okoliczność, która nie została dostatecznie wyjaśniona, a która ma istotne znaczenie dla sprawy. Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rozpoznając sprawę na skutek apelacji organu rentowego uzupełnił postępowanie dowodowe i dodatkowo ustalił, iż poza obustronnym zniesieniem odruchów skokowych i osłabieniem kolanowych nie stwierdzono obecnie u wnioskodawcy innych objawów uszkodzenia układu nerwowego, w szczególności mogących poddawać znacznego stopnia ograniczenie sprawności ruchowej w postaci niedowładów czy porażenia kończyn, a także, iż wnioskodawca zdradza wyraźne objawy zespołu psychoorganiczno-dementywnego, będącego zapewne skutkiem zmian poniedokrwiennych stwierdzonych obustronnie okołokomorowo w wykonanym w 2012 r. badaniu TK głowy. Sąd Apelacyjny przyjął, iż z przyczyn neurologicznych brak jest podstaw do orzekania całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej odwołującego. Sąd Apelacyjny ustalił również, że u wnioskodawcy występuje zespół otępienny u osoby z ciężkim nadciśnieniem tętniczym, cukrzycą powikłaną, nefropatią i retinopatią. Występują zaburzenia sprawności procesów poznawczych i czynności wykonawczych na skutek zmian organicznych w mózgu w postaci zaburzeń koordynacji wzrokowo-ruchowej, wielomodalnego osłabienia bezpośredniej i trwałej pamięci, znacznego stopnia zaburzenia plastyczności procesów intelektualnych zmniejszenia tempa pracy, tendencji do konfabulacji, obniżenia krytycyzmu. Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, iż stopień stwierdzonych zaburzeń oraz istotnie obniżony krytycyzm w znacznym stopniu zakłócają codzienne funkcjonowanie, w tym możliwość podjęcia pracy. Nie stwierdzono u odwołującego objawów psychotycznych, depresyjnych. Wnioskodawca wymaga leczenia psychiatrycznego. T. Ł. jest całkowicie okresowo niezdolny do pracy do października 2015 r. Początek niezdolności można przyjąć od 17 kwietnia 2012 r. tj. od hospitalizacji w Oddziale Nefrologii. Bezpośrednią przyczyną całkowitej niezdolności do pracy odwołującego okazały się przyczyny neuropsychologiczne, co zostało ustalone na etapie postępowania apelacyjnego.

Organ rentowy w wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 04.12.2014 r. sygn. akt III AUa 2596/13, w dniu 16.12.2014 r. wydał decyzję zaliczkową, którą przyznał ubezpieczonemu świadczenie w kwocie najniższej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i w dniu 23.12.2014 r. wypłacono wyrównanie za okres od 01.05.2012 r. do 31.12.2014 r. Z kolei decyzją z dnia 29.01.2015 r. organ rentowy ostatecznie ustalił wysokość renty i w dniu 13.02.2015 r. nastąpiła wypłata świadczenia.

(dowód: wniosek k. 1-4plik J akt rentowych, zaświadczenie o stanie zdrowia k. 31 dokumentacji orzeczniczno-lekarskiej, decyzja k. 28 plik J akt organu rentowego, akta sprawy VI U 977/12, decyzje z dnia 16.12.2014 r. i 29.01.2015 r. zawarte w pliku J organu rentowego)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie w/w dowodów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach organu rentowego oraz w aktach sprawy sygn. akt. VI U 977/12.

W sprawie zostały przeprowadzone dowody tylko z dokumentów prywatnych, w szczególności znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach organu rentowego załączonych do akt sprawy niniejszej. Były one w zupełności wystarczające do rozstrzygnięcia sprawy. Strony nie wniosowały o przeprowadzenie innych dowodów. Stan faktyczny w sprawie co do istotnych okoliczności faktycznych był w zasadzie niesporny, a spór dotyczył jedynie wykładni przepisów prawa materialnego.

W sprawie nie przeprowadzono żadnego dowodu, któremu sąd odmówiły wiary albo mocy dowodowej, co powinno znaleźć uzasadnienie w pisemnych motywach wyroku – art. 328 § 2 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Prawo do odsetek z tytułu opóźnienia w przyznawaniu i wypłacaniu świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych reguluje art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2015.121 j.t.), zgodnie z którym jeżeli ZUS - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które ZUS nie ponosi odpowiedzialności. W myśl art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2015.748 j.t.), organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, z uwzględnieniem tego, iż w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego (ust. 1a).

Z przedstawionego stanu prawnego wynika, iż jeżeli dla stwierdzenia uprawnień do świadczenia wymaga się wydania decyzji, termin do jej wydania biegnie od daty wyjaśnienia ostatniej niezbędnej okoliczności, co dotyczy także ponownego ustalenia prawa do świadczenia. Przez wyjaśnienie "ostatniej niezbędnej okoliczności" trzeba rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Wyjaśnienie okoliczności niezbędnej do wydania decyzji oznacza dokonanie czynności mającej na celu ustalenie stanu faktycznego, czyli przeprowadzenie dowodów i ich ocenę.

Przesłanką powstania obowiązku organu rentowego wypłaty odsetek jest opóźnienie tego organu w ustaleniu prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego lub wypłaty tego świadczenia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy systemowej określenie: "nie ustalił prawa do świadczenia" oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2001 r., II UKN 402/00, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 501), a zatem w tym ostatnim wypadku chodzi o sytuacje, w których organ rentowy odmawiając przyznania świadczenia naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego, przy czym dla powstania obowiązku wypłaty odsetek konieczne jest stwierdzenie naruszenia prawa przez organ rentowy prawomocnym wyrokiem sądu zmieniającym decyzję organu rentowego i przyznającym prawo do tego świadczenia.

Błędy organu rentowego można podzielić na błędy w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych, będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych. Błąd w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa jest popełniany wówczas, gdy na podstawie prawidłowo i kompletnie zebranego materiału dowodowego i po ustaleniu niezbędnych okoliczności organ rentowy wydaje decyzję odmawiającą ustalenia prawa, ponieważ błędnie dokonuje interpretacji obowiązujących regulacji w przedmiotowym stanie faktycznym. W takiej sytuacji sąd nie uzupełnia ustaleń faktycznych dokonanych przez organ rentowy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego

przyjmuje się, że wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem oznacza, że opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ten organ ponosi odpowiedzialność, choćby nie można mu było zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005 r., I UK 159/04, OSNP 2005 nr 19, poz. 308, czy wyrok z dnia 14 września 2007 r., III UK 37/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 326). Jeżeli zatem organ rentowy dokonał nieprawidłowej wykładni lub błędnego zastosowania prawa, to ubezpieczonemu należą się odsetki od kwoty świadczenia przyznanego wyrokiem sądu liczone od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wniosek.

W przypadku błędu w ustaleniach faktycznych jako przesłanki uzasadniającej odpowiedzialność organu rentowego z tytułu wypłaty odsetek za opóźnienie możliwa jest sytuacja, że przyznanie prawa do świadczenia nastąpi na skutek ustaleń faktycznych Sądu. Aby stwierdzić w takiej sytuacji, że organ rentowy nie ponosi za to opóźnienie odpowiedzialności, konieczne jest wykazanie, że w przepisany termin ZUS nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia, z uwzględnieniem jednakże tego, czy organ rentowy w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08, OSNP 2010/23-24/293).

Prawna problematyka postępowania dowodowego i wyjaśniającego związana jest w dużym stopniu z kompetencjami organu rentowego związanymi ze środkami dowodowymi dopuszczonymi w postępowaniu przed organem rentowym. Reguły postępowania dowodowego ustanowione zostały w odmienny sposób niż w Kodeksie postępowania administracyjnego, z którego wynika, że dowodem jest wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem (art. 75 § 1 k.p.a.). W postępowaniu emerytalno-rentowym obowiązuje zasada odwrotna - dowodem jest tylko to, co prawo za dowód uznaje i jako dowód dopuszcza. Wyjaśnienie okoliczności koniecznych do wydania decyzji następuje zatem również przez sąd. W kontekście prawa do odsetek istotne jest więc stwierdzenie, czy organ rentowy w ramach udzielonych mu kompetencji i nałożonych obowiązków podjął określone działania zmierzające do ustalenia prawa i wyjaśnienia związanych z tym okoliczności.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24.03.2011 r., I UZP 2/11 (OSNP 2011/19-20/255, LEX nr 784338, Biul.SN 2011/3/25, M.P.Pr. (...)-496) brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia. W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że zamieszczenie w sentencji wyroku rozstrzygnięcia co do odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji jest powinnością tego sądu, który zmieniając decyzję organu rentowego, przyznaje prawo do świadczenia. Jeżeli zatem prawo do świadczenia przyznaje sąd drugiej instancji, ma obowiązek zamieszczenia z urzędu w sentencji swojego wyroku orzeczenia o odpowiedzialności organu rentowego tylko wtedy, gdy zmieniając wyrok sądu pierwszej instancji wraz z poprzedzającą go decyzją, przyznaje ubezpieczonemu prawo do świadczenia. Jeżeli zatem w sentencji wyroku zmieniającego decyzję i przyznającego prawo do świadczenia nie zostanie zamieszczone tego rodzaju orzeczenie, stronie będzie przysługiwał wniosek o uzupełnienie wyroku w tym zakresie (art. 351 § 1 k.p.c.). W sytuacji, gdy żadna ze stron w przewidzianym terminie takiego wniosku nie złoży, wykluczone zaś będzie skuteczne zaskarżenie wyroku co do tego przedmiotu, bo wówczas środek zaskarżenia jako skierowany przeciwko orzeczeniu nieistniejącemu musi być uznany za niedopuszczalny (art. 370 k.p.c.). Niezamieszczenie w sentencji wyroku orzeczenia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji oznacza, iż sąd w istocie nie wyjaśnił i nie rozstrzygnął tej kwestii. W kolejnym procesie sądowym, w którym wnioskodawca domaga się wypłaty odsetek od przyznanego z opóźnieniem świadczenia, dopuszczalne, a wręcz konieczne, jest prowadzenie postępowania dowodowego na tę okoliczność.

Normę wyrażoną w art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach należy odczytać w następujący sposób: za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w sprawie świadczenia rentowego lub emerytalnego uznaje się dzień wpływu do organu rentowego prawomocnego orzeczenia sądu ustalającego prawo do tego świadczenia, o ile za nieustalenie tych okoliczności we wcześniejszym terminie nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy.

Biorąc pod uwagę sporną w sprawie dotyczącej prawa ubezpieczonego do renty okoliczność faktyczną, jaką było istnienie u odwołującego niezdolności do pracy, istotne w kontekście prawa do odsetek jest więc stwierdzenie, czy organ rentowy w ramach udzielonych mu kompetencji i nałożonych obowiązków podjął określone działania zmierzające do wyjaśnienia tej okoliczności warunkującej prawo do świadczenia. W postępowaniu przed organem rentowym ustalenie odnośnie istnienia u ubezpieczonego niezdolności do pracy może być dokonane wyłącznie na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika. W myśl art. 14 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach, oceny niezdolności do pracy dokonuje bowiem w formie orzeczenia lekarz orzecznik ZUS, od którego służy sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS (ust. 2a).

Nie budzi wątpliwości, że ocena zdolności odwołującego do pracy została powierzona zarówno lekarzowi orzecznikowi jak i komisji lekarskiej, których orzeczenia co do zdolności ubezpieczonego do pracy stanowiły podstawę odmowy prawa do świadczenia w postępowaniu przed organem rentowym. Organ rentowy w ramach swoich kompetencji poczynił więc wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił okoliczności konieczne do wydania decyzji. Zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym była uzasadniona ustaleniami faktycznymi, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, bo zostały dokonane na podstawie dowodów niedostępnych temu organowi, tj. opinii biegłych z zakresu neurologii wydanej na zlecenie Sądu Okręgowego. Ostateczne wyjaśnienie wątpliwości co do ustalenia stopnia niezdolności nastąpiło dopiero przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi na skutek wniesionej przez organ rentowy apelacji i przeprowadzeniu uzupełniającego postępowania dowodowego poprzez dopuszczenie dodatkowo dowodu z opinii biegłych sądowych neurologa, neuropsychologa i psychiatry. W trakcie postępowania apelacyjnego okazało się, iż przyczynami powodującymi u odwołującego całkowitą niezdolność do pracy są przyczyny neuropsychologiczne, nie zaś neurologiczne. Należy podkreślić, że biegli sądowi nie opierali się wyłącznie na dokumentacji medycznej dostępnej organom orzeczniczym ZUS, lecz również na licznych testach psychologicznych, które przeprowadzili w trakcie badania, a następnie szczegółowo przeanalizowali ich wyniki w opinii. Dopiero opinia biegłego neuropsychologa i psychiatry, która została wydana na etapie postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi pozwoliły na kompleksową ocenę zdolności odwołującego do pracy i stała się definitywną podstawą uznania odwołującego okresowo niezdolnym do pracy.

W takiej sytuacji nie ma podstaw do uznania, iż opóźnienie w przyznaniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność. Chociaż bowiem orzeczenie w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych ma charakter ustalający i prawo odwołującej do renty istniało również w dacie wydania przez ZUS decyzji odmownej, to obowiązek świadczenia po stronie organu rentowego powstał dopiero od chwili ostatecznego rozstrzygnięcia sporu. Odpowiednie dowody istnienia niezdolności do pracy zostały zgromadzone bowiem w postępowaniu sądowym zakończonym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 04.12.2014 r. (sygn. akt III AUa 2596/13).

Stwierdzić zatem należy, że organ rentowy w ramach przysługujących mu kompetencji nie miał możliwości przyznania odwołującemu prawa do świadczenia wcześniej niż w wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 04.12.2014 r. (sygn. akt III AUa 2596/13), który wpłynął do organu rentowego w dniu 14.01.2015 r. Od tego dnia należy liczyć 30 – dniowy termin do wydania decyzji wykonującej ten wyrok, który upłynął w dniu 14.02.2015 r. Organ rentowy już po wyroku wydał w dniu 16.12.2014 r. decyzję zaliczkową, którą przyznał ubezpieczonemu świadczenie w kwocie najniższej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i w dniu 23.12.2014 r. wypłacono wyrównanie za okres od 01.05.2012 r. do 31.12.2014 r. Z kolei decyzją z dnia 29.01.2015 r. organ rentowy ustalił ostatecznie wysokość renty. Wypłata świadczenia nastąpiła w dniu 13.02.2015 r., a więc w przewidzianym prawem terminie.

Z tych wszystkich względów Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., wniesione odwołanie oddalił jako nieuzasadnione.

SSO Hanna Parzybut-Dan